

№ 2

1928

სახალგაი

შ ი ნ ა ა რ ს ი

1. სურათი	1
2. წითელარმიელებს—ლექსი ე. პოლუმორდვინიძის	2
3. ისმის ნაბიჯები—ვ. ჩაჩიბაიასი	3
4. თებერვალი—ლექსი გ. შალვაშვილის	6
5. ერთი ღამე ტირიფონაზე—ნ. კეცხოველის (დასასრული)	7
6. კრება—ლექსი X-ის	11
7. თოვლიანი ზამთარი სასარგებლოა—დ. სონაშვილის	12
8. გულიყო—ლექსი ა. შაშაშვილის	15
9. ამბ. სტალინი-ჯულაშვილი—მანისა	16
10. სარდლობანა—ლექსი მარიჯანის	17
11. ვანოს გმირობა—კ. კლანდაძის	20
12. ქალაქი და სოფელი—ლექსი დ. თურდოსპირელის	23
18. ორი მონადირე—ნ. უთურგაურის	24
14. ოქტომბრელების სიმღერა—მუსიკა თაქთაქი შვილის, სიტყვები კრიხელის	27
15. ნიკომ თევზები მოიყვანა—სფინქსის	28
16. გაგაკეთოთ დოლი—მანისა	30
ბავშვა შემოქმედება: 1) ოქტომბრელთა მუშაობა.—გლ. ი. გომარელის, 2) ტყაიის ქარხანა—ა. ძიდიგურის, 3) ბორკილი—II ჯგუფ. მოწაფის ნ. ვ. ჯორჯიკიასი, 8 წლისა	31
4) ოქტომბრელები—აშოტ იაცმანოვის, 5) ზამთარია—კუკუ მარტოშვილის, 8 წლისა. 32 თამაშობა ყდაზე—ისრის. გამოკანები—ნაყაშიძის და ისრის.	

ოქტომბერი

1928

თებერვალი

საქართველოს შ. კ. თ. ცენტრალური მიერთის (საქ. ა. ლ. კომპარტიის ცენტრში) და განათლების სახ. კომისიის სთვითარებით აღმზრდის მთავარმაჩეთულობის აქტინალი შავშვისბათვის.

წელიწადი |

№ 2

ინსტრუქტორი ებანსება ტფილისის მე-IV რაიონის
მე-VI კიონარ-კოლმეტივის ოქტომბრულს.

წითელარმიელებს.

სმენა, სალაპი, დაჭკარით ბუკი.
ოქტომბრელებო, დადექით შუკრივად.
დასძახეთ ვაშა, შესედეთ, ჩვენს წინ
წითელლაშქრელთა რაზმები მივა...

ახლა ჩვენს კულში შუე უნდა ენთოს,
ჩვენი ძამები ლომებსა ჭკვანან,
და შრომის ქვეყნის სადარაჯოზე
ასე ერთგულად და მტკიცედ დგანან.

ასწიეთ დროშა, გადავაფრქვიოთ
ჩვენი ბავშური ღსენა-სიამე,
კული გადგუსხნათ შხის ბრწეინვალებას,
კული გადგუსხნათ სანეტარ წამებს.

მაგრამ როდესაც ჰატარა მკლავებს
ძალა და ღონე მოემატება,
ჩვენც ძამებსავეთ დაუნდობულად
გვეცოდინება ცეცხლის დანთება...

ახლა კი სმენა, დაჭკარით ბუკი.
ოქტომბრელებო, დადექით შუკრივად.
დასძახეთ ვაშა, შესედეთ, ჩვენს წინ
წითელლაშქრელთა რაზმები მივა...

ისმის ნაბიჯები

ზატარა გოგამ იცის, რომ მამას დასაჭერად დასდევუნ, ისიც იცის, რომ მდეურები ზოლიციელებია, მას სჭულს ისინი, ანდა რა შესაუვარი არიან ხალხის სისხლის მსმელები? 8 წლის გოგი დღეს მარტოა ოთახში. დედა სწავებან წავიდა. მამა კი ორი კვირაა, რაც არ ჩანს. მაგრამ ეს არ აკვირებს გოგის, რადგან მამამისი კომუნისტია, კომუნისტს კი დასაჭერად დასდევუნ. უნდა დაიჭირონ, შებორკონ, ბნელ სარდაფში ჩააგდონ. რატომ? იმიტომ, რომ კომუნისტია. იღიძება გოგი და თან ამბობს:

— სულელები არიან ზოლიციელნი. მათ არ იციან, რა არის კომუნისტი.

გოგამ კი ეს იცის. განა არ ახსოვს მამის ნათქვამი, როცა ის მუსლებზე ეჯდა და უუკებოდა კასაოცარ ამბებს!

ამ ოცნებაში იყო, რომ მოესმა ნაბიჯები, მაგრამ ეს დედის ნაბიჯი არ არის, ის იცნობს მას. და კიბუხე ამოდინ ვიღაცები. ვინ უნდა იყვნენ?

იღება კარი და შემოდის სამი ზოლიციელი. ერთი—უღვაძე-გადგრესილი, მღალი და მავი სახით, დადგა გოგის წინ და ეკითხება:

- მარტო ხარ, ბავშო?
- გოგი მხოლოდ თავს უქნევს.
- დედა სად არის?
- ბაზარში წავიდა.

— სად არის მამა?

— მამა?

აქ განუძღა ბავში. აუტოკდა გული და უცებ მოიფიქრა:

— მამა წავიდა.

— სად?

ზოლიციელები ცდილობენ ათქვევინონ რამე მას.

— არ ვიცი, — ზასუსობს მკვეთრად გოგი.

— ასლავე ცინეში წაგათრეკ! — ძრისსანედ დაუკვირა მან.

გოგის გული აუტეგრდა, იგრძნო უკვე ცინის კედლები. მავრად მანც არ იტევის. მისი ზასუსია — არ ვიცი, არ ვიცი და არ ვიცი. და ზატარა გოგი წაიუვანეს.

ერთი საათის შემდეგ ის მიიუვანეს ოთახში, სადაც სედავს: სასწავრო მავიდასთან სის კაცი ზოლიციელის ფორმავში. მის გარძემო რამდენიმე ასეთივე კაცია. მას უკვიროს... და თან იღიმება, მთელ ოთახში თვალვებით გაისვიინა, მერე დაჯდა იქვე სკამზე და შეჭეურებს მავიდას, საიდანაც მას კეითხებთან.:

— რამდენი წლისა ხარ? რა კქვიან, დადინარ თუ არა სასწავლებელში?

გოგი ვეველაფერზე უზასუსებს.

— საჭმელი ხომ არ გინდა? იქნებ კშია?

კი, მას შია ასლა. დილიდან არაფერი უჭმია. და ასლაც აქით წამოიუვანეს.

იმ კაცმა დარეკა ხარი და რალაცა უბრძანა. რამდენიმე წუთის შემდეგ გოგი შექცეოდა ზურს და თან ესაუბრებოდა იმ კაცს. მასთან ტბილი საუბრით მან გაიფიქრა, რომ ეს კაცი გულკეითილი უნდა იეოს, და თავისუფლად გაიჭიმა სკამზე. გამძღარმა ერთსელ გაიზმორა და დაამოქნარა კიდევ. სულ უურადღებასაც არ აქცევს ამ კაცს.

და იმხნაც ზატარა ზარკით კამფეთები მისცა და თან ფროთხლად შეაზარა შეკითხვა:

— მამამენი სად არის?

გოგი გამეშდა. ის უძრავია.

— მამა სად არის?

გოგი ისევ ხმაჩაკუნდილია.

— სად არის მამა, კეკეთხები?

გოგომ ამოიოხრა, აცახცახდა, მაგრამ არ ეშინია. დეე, იუვი-როს, რამდენიც უნდა. მამას მაინც არ გასცემს. რას ჰქვიათ შიში, ის რომ ჰატარა კომუნისტია? წადგა წინ ნაბიჯი.

და ოთახში ერთმანეთის ზირისპირ დგანან ძღვლიანი შრისხანე სახის შავი კაცი და ჰაწია, გაფითრებული გოგი. ის გაფითრებულია, მაგრამ შიში მაინც არ აქვს.

სინუქა, რომელსაც მხოლოდ საბათი ტიკტაკი თუ არღვევს.

უცებ შემოვარდა ზოლიციელი და რაღაც აქაღღდი გადასცა.

მამა-შვილი გადაეხვია ერთმანეთს.

მათ სწრაფად მიანებეს თავი გოგის და გავიდეს.

გოგის ვერ გაეგო, რაში იყო საქმე. ერთხანს უცადა და მერე გაიქცა დედასთან. ქუჩაში შედავს ბევრ ხალხს, წითელ დროშებს, აკერ მათი სახლიც, სადაც დიდი დროშა ფრიალებს. გოგი უკვე მისვდა, რომ მათ გაიმარჯვეს და შესვლისთანავე მამა-შვილი ერთმანეთს გადაეხვია.

თეგერპალი

დღეს, ბავშებო, რომ შეიმობთ,
მეც თქვენსავით მიცემს კული.
დიდი არის აღმაფრენა,
დიდი არის სისარული;

მრავალწლოებით ჩაფურთულილი
ავუკუნდა შრომის კერა,
ო, ბავშებო, დღეს კულს მითობს
ნორჩ რიგების მძლე სიმღერა.

იმედია, დარეკს ქაში,
გაიხრდებით მებრძოლ ჯარად,
მტრის ბახაკებს კადმონგრევთ
მშრომელ ხალხის დასაცავად.

გ. შალვაშვილი.

ერთი ღამე ტირიფონაზე.

უჭინთ წინ წასვლა, გზა კიდევ რამოდენიმე კადასტრს ახლა თითქმის ეჭვსია... აღარც გიორგის კივილზე მოჭკურცხლეს, ვეკლა ერთ ადგილზეა განურთებული და მისწერებინან.

— თოფი მანც მქანდეს თან,— ფიქრობს თავისთვის. წინ წასვლაზე ლაპარაკიც კი აღარ შეიძლება, ხარებს ვეღარ იძორჩილებს, ერთ ადგილას გაშემდენ და მთელი ტანით ცანცანებენ.

დილაძდე კი ვერ აღრება, მოვარე სანამ ზვეიდან არ დახედავს, არ გათენდება. დილაძდე კი რა ჭქნას? კიდევ განსჯეივლა მკლებს, მაგრამ მათ მხოლოდ თავი გააქნიეს, მერე ჩაცუცქედენ უკანა ფეხებს, თავი მალა ახწიეს და ვეკლამ ერთხმად დაიღუკლა... სასარგელი იყო ეს დიდი და გიორგის მთელ ტანში ჟრუანტელობა დაუარა, მეტადრე მასინ, როდესაც მკლების უთილზე სარებმა უარესად დაიღუკლეს და თავები უფრო მიწს დაჭხარეს.

— ვრიჭაა!.. და გამოჭკრა აწეურებს სელი, გამოუძვა მარხილიდან; თუ გაბედეს და მოვიდენ, ხარები რქებით შეებრძოლებიანო. ორივე ხარი იქვე შორიანლო დადვა, ერთმანეთს შეაქციეს ზურგი და გაშემდენ ერთ ადგილს.

— ცუკლს ავიღებ მანც... და მივიდა მარხილთან და დაინახა ჩაღა, რომელიც ხარებისთვის ჭქონდა წამოღებული. უცბად შეწერდა,

უბესე ხელი მოისვა და რაღაცის ძეხვა დაიწყო, თან მტკუნებდა.

— აქა მაქვს! — წამოიძახა სიხარულით და წუძწუძა ამოიღო. კახსნა ფრთხილად, ორი ღერია მხოლოდ. ვაი თუ ესეც ჩაქრა, არ აინთო, მერე, მერე? დაღუპვა აუცილებელია — და ერთ წუთის ძის თვალწინ გადირბინა ცოლმეილმა, ჰატარა ალექსიმ, ილიკომ, ფეფომ.

— არა, არც ვერე ადვილია კაცის დაღუპვა, — სმაძლივ წამოიძახა და ხალის კონა ძირს გადმოაგდო, დაინარა და ფრთხილად გაჭკრა წუძწუძა, მაგრამ სანამ ხალაძე მიიტანდა, ოდნავად ამოქროლილმა ნიავმა ჰატარა ანთებულ წუძწუძას სიცოცხლე ჩაუქრო. გულში თითქოს რაღაც ჩასწვდა გიორგის. ეს ერთიც რომ არ აინთოს, მერე?! და თითქმის აკანკალებული ხელით გაჭკრა, ფრთხილად მიიტანა ხალაძე და წინასწარ მომსადგებულ მშრალ ნაწილს მიუძარჯვა. მოკეიდა, მოკეიდა. . . იქნებ რომელიმე სოფლიდან დაინახონ და მიეშველონ... ახლა კი უფრო სწრაფად ამუშავდა, ხმელი შეშები მიუძარჯვა ხალას და მალე თოვლმა, თეთრად დაფენილმა მინდვრებმა და მკვების ჩრდილებმა დაიწვეს უცნაური კანკალი ჩაღიდან ამოჭრილ ალსე.

მკვლებმა კი უარესად მართეს ეშვილი და თითქოს უახლოვდებიან, ხელ-ხელა მოიწვევენ...

— ნუთუ ცეცხლისაც არ ეშინიათ? გაშიგონია, ცეცხლზე არ მოდინაო, — ფიქრობდა გიორგი და ხელში ცულმომარჯვეულები კარმეძო უვლიდა მარხილს და ხარებს.

„ნიძავ, ნუ კეშინია, რა იყო, რა გაკანკალებს!“. თითქოს იძი-ტომ, რომ ცოცხალი არსების, მეგობრის სიახლოვე კერძნო, ეს-უბრებოდა ხან ერთსა და ხან მეორე თავის მოჭირნახულე ხარებს. და თეთრ თოვლზე ჰსედავდა, რკალი როგორ ვიწროვდებოდა.

მოდო გავარდევს რკალს, მე მანც გადაურჩები. მერე ხარები? გაიფიქრა სწრაფად და ისევ დაუარა კარმეძო. შეინდას ხელი დაუსვა, თითქოს ბოდმის მოხდა უნდოდა ამ გაფიქრებისათვის...

მკვლები კი თანდათან ჰკრავდნენ რკალს და კვლავ გულგანს-კპირად უშეოდნენ. ეს ეშვილი მკერდგაყინული კაცის გულსაც კი ჩა-

ქართული
საბავშვო ჟურნალი

სწვდებოდა და შიშს აგრძობინებდა. გიორგის გული მაგრამ და, მაგრამ უცნაური ქრუანტელი უვლიდა და ცულის ტანს მაგრა უჭერდა ხელს.

აგერ ერთი ძველი წამოდგა, მის გაღებულ ზირსაც კი ჰხედავს, წამოდგა და კადმოდგა ნაბიჯი...

— ვაძე დაღუპულა ცოლძვილა, — გაუელვა თავში და თვითონაც წინ გადადგა ფეხი, თითქოს უნდა თვითონ დასწროს და ფეხსე წამოდგარს სიცაცსლე ჩაუქროსო... სარებმა სასარდად დაიღუპულეს...

— ჰაჰაჰაჰა!.. ვაძმა მთელის ძვერდიდნ ამოსეთქილი კვილი გიორგისა, როდესაც დაინახა, რომ სხვებიც წამოდგენ...

ჩაღას ცეცხლი მიუკიდა...

მაგრამ ეს რაღა ამბავია! უცბად ცა კაბრღვია თოფის ხმა და ტყვიის ზუსუნმა, მას მოჰქუვა მეორე, მესამე და რაღაც კიყინა... გიორგის წინ აირია ვუვლაფერი, ძეგლები, რაღაც ჩრდილები.

— მაძი, ნუ გეშინია, აქა ვართ!.. ესმის ხმა.

— ვინ არის, ვისი ხმაა?..

ნუთუ მისი ზატარა ილიკოა. მაგრამ თვითონაც დასცა კიყინა და ჰხედავს, ჩრდილები, ღანღები როგორ დაჰქრინან კარძემო და ისმის თოფის ხმაც...

— მაძა, შენი ჭირიძე, შენ გენაცვალე. — ეხუევა ილიკო გიორგის და ჰკოცნის...

— ბიჭო, შენ წამოხვეულ? — და უკვირს, რომ მისი ათი-თერთმეტი წლის ბიჭი მსხნელად მოეკვლინა.

საქართველო
2024.08.01.01.11.11

— მე, მიტრო, ვასო, მაქრო და თითქმის მთელი სოფლის უჯრედი...

— რამოდენა რაა!—ისმის მოახლოებულის სმა და მოათრევს რაღაცას. ეს მოკლეული მკვლია.

— ამაზე დიდი შინც არ იქნება,—მოისმა მეორე მხრიდან და გიორგის გარშემო შემოიკრიბა სუთი-ექვსი ბიჭი.

— კაცო, მე შეკონა ჭიან ვერ გააღვიძებდით და თქვენ კი სიცოცხლე მარუქეთ...

მამა, მამა!

ვევლა იცინის და მხიარულობს.

— კაი ღამე იყო გასული, ილიკო რომ სემთან მოვიდა და მითხრა: მამხეძმა დაიკვიანა და ჯაფრი მაქვსო,—უამბობდა გიორგის 15-16 წლის ბიჭი; ეს მათი უჯრედის ხელმძღვანელი იყო. მოუყვენ, როგორ მოემზადენ, სამი თოფი როგორ იმოყვენ და უხაში რომ ცეცხლი დაინახეს, სულ სირბილით მოდიოდენ თურმე...

— თქვენი ჭირიძე, ბიჭებო, თქვენი!—წამოიძახა გიორგიმ და გადაეხვია სათითაოდ...—ახლა ფიქრი აღარასი მაქვს, ეგეთები რომ იზრდებით. ამენდება სოფელიც და ქვეყანაც...

და კიდევ დაჭკოცნა სათითაოდ...

და რა ამბუები იყვნენ ვევლანი, როდესაც გათენებისას სოფელში შედიოდენ. გიორგი ამბუი იმით, რომ სოფელს ასეთი ბიჭები ეზრდებოდა, ბაღლები კი გადაწმინდილი გიორგიით და ნანადირევით.

(დასასრული).

6. კეცხოველი.

პ რ ე ბ ა

ხაწიების კრება არის,
საამო და სახეცარო.
სინუძისთვის რეკავს ხარი,
თავმჯდომარედ არის მარო.

„მშრომელ ბავშვთა მოძრაობას
თქვენ გაგაცნობთ ახლა ჟორა“,
განაცხადა თავმჯდომარემ
და წამოდგა თმაქაობრა.

ღელავს ჟორა, ხელებს იქნევს,
თანაც ძალზე უცემს გული,
და უსმენენ ხაწიები
დიმილით და სინარულით.

დაასრულა. ჟრუანტკელმა
დაუარა ბავშვებს ტახში.
ათამაშდა მათი ხელი,
და გაისმა მძლავრი ტახში.

თოვლიანი ზამთარი სასარბებელია

თებერვალია. ცხს ღრუბლები ამოჰკვრიბ და დედამიწას აფრქვევს თეთრ, ზეტანა ფიფქებს. საბაზრად თოვს. ირგვლივ მოელი არემარე სუფთა თოვლით დაფარულა. სოფელი თანდათან ჩუბდება და მსოლოდ აქა-იქ ისმის ძაღლების ყუფა.

ზეტანა ლელოსა და რაფოს თბილი ტანისამოსი აქეთ და ეხვეწებიან დედას, ცოტას გავიულით ნაფუზარში, სვენი მესობელი თერეო და ციალაც მოდიანო. დედამ უარი არ უთსრა და კანარებელი ბავშვები მოუთმენლად ელოდენ სვალინდელ დღეს.

კათენდა დილა. მოწმენდილი დღე იყო. მსე დაჰქურებდა დედამიწას და თოვლი ისე ბწწყინავდა, თითქოს ირგვლივ უოვალავი მარკალიტი დაუურიათო.

ციალა და თერეო ძაღე მოვიდენ და ოთხივე ბავში გაიქცა ნაფუზრისკენ. ბელურები მხიარულად დანტოდენ ჩირკვიდან ჩირკვსე და რადესაც ბავშვები შეაფრთსობდენ მათ, ჩიტუნები შეიფრთსიანლებდენ და ქვილით გამორდებოდენ ზეტანა მეგობრების მხიარულ თვალებს.

ბავშვებმა კარკახანს ითამაშეს, შემდეგ თვალი მოჰკრეს თავის მესობელ ზეტრეს, რომელიც მომორებით რაღაცას აკეთებდა, და მისკენ მიამურეს. აქა-იქ თავი ამოვეო გადაჭრილ, გამხმარ სიბინდის დეროებს. საფსულში აქ მშვენიერი უანა იყო.

ზეტრეს ხელში ნახახი უჭირა და ტარით ერთ ადვილას თოვლს ჩუქნიდა. მხიარული დიმილით მესვდა ბავშვებს და ჰკითხს:

- აქ რას აკეთებთ, ბავშვებო?
- თერეომ და ლელომ თავი დაუქნიეს.
- ცნობისმოყვარე ლელომ ჰკითხა ზეტრეს:
- ძია ზეტრე! თოვლს რისთვის ჩუქნი, რას ეკებ მიწაში?

პეტრე ჭკვიანი, დაკვირვებული გლეხი იყო. მან მიხვდა, რომ ლელიკოსა და ეთერს და უთხრა:

— წელს, ბავშვებო, ძალიან კარგი ზამთარია. თოვლი დიდად, დრძა, რაც ჩვენთვის მეტად სასარგებლოა. შემოდგომაზე მე აქ ზურღი დავუთესე. ზამთრის ზირად ამ ნათესამ თავი წამოაჭო და ველოდი თოვლის მოხვლას. თოვლი რომ არ ეფაროს ახლა ამ ჯეჯილს, ეინვა და ქარი მას სულ განადგურებდა. თოვლი მას საბანკით ასურავს და ათბობს.

პეტრემ კიდევ ამოახსენა თოვლი და დავიდა მიწა-მდე. ლელიკომ და თერიკომ შეამხნიეს ოდნავ ამწვანებული ჯეჯილი.

პეტრემ შიშველ მიწას ისე გადააფარა სუფთა, დრძა თოვლი და სთქვა: ახლა ჩემი ჯეჯილი და-მუძღება და გასაფხულზე ღონიურად წამოვა.

პეტრე ესაუბრება ბავშვებს.

როდესაც დიდი თოვლია და გასაფხულზე ის ხელ-ხელა დნება, მიწაში წყალი ჩადის, მიწა ნოტიოვდება და თუ ვინცისობა კვალვანი საფხული დადვა, მომარაგებული ნოტიო მიწას ხელს უწყობს მცენარეების ზრდას, რადგანაც წყალიც ისე სჭირდება მცენარეს, როგორც სითბო.

— ძია პეტრე! სთქვა ლელიკომ: გუშინ ჩვენი მასწავლებელი ლევანიც მოგვიყვა, რომ უოფილა თურმე ძალიან ცივი ადგილები, ცივი ქუეხები. იქ ხალხი ცხოვრობს. როდესაც მათ ცუდი ამინდი მოასწრებთ, ჩაიფლებიან თოვლში და უცდიან გამოამინდებანო! ასე შურებიან თურმე ზოგიერთი ცხოველები და ფრინველებიც. რა კარგი უოფილა თოვლი, რა კარგი!

— აბა, ახლა კი გაიქცით, ბავშვებო, შინ, დღეს გეყოფათ
 თოვლი თამაში, სთქვა ჰეტრემ.

ბავშვები კუნტრუმ-კუნტრუმით გაიქცენ შინისკენ.

აბხ. ვოროშილოვი — წითელი არმიის ბელადი,
 სამხედრო-საზღვაო კომისარი.

მშვენიერი დღე იყო. მზე ისე ათბობდა, რომ სახლების სა-
 ხუნავეზე თოვლი ნელ-ნელა დნებოდა და წვეთ-წვეთად მიწს ეშვებოდა.
 თოვლი ბზინავდა, ათასფრად ბრწყინავდა.

კახტა და ლაძაში იყო თეთრი სეწრით დაფარული სოფე-
 ლი. დაღამდა. ცა მოიჭედა მოციმციმე ვარსკვლავებით. თოვლი
 აღარ დნებოდა. ეინავდა. ჰატარა ბავშვები თავის მშობლებთან იუ-
 ვნენ და ტკბილი მოჭიკჭიკე ენით უაძობდნენ, თუ როგორ იშხი-
 რულეს მინდორში და რა უაძობა მათ მია ჰეტრემ.

დ. სონაშვილი.

გულიკო

დილა-ადრინან გულიკომ
გაძლო ფანჯრის მინები,
ჯერ მსე არ ამოსულიყო
თავის მსურველ სსივებით.

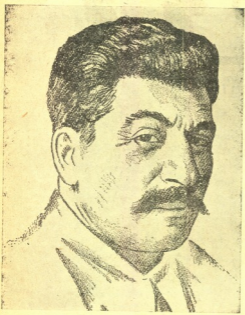
ცხს რომ ესროლა ცხსავით
ღურჯი თვალების კრებული,
მას მსოლოდ ერთი ვარსკვლავი
უდიმის კაწითლებული.

თვალები გადახცურა
ზღვა სტრიქონების მორჯვს,
უცქერს ლენინის სურათს
და ლექსებს იმეორებს.

მსე უკვე ამოსულიყო,
სკოლაში გარბის დილით,
და უხარია გულიკოს,
რომ იცის კაკუთილი.

აშხ. ი. სტალინი-ჯუღაშვილი.

აშხ. იოსებ ბესარიონის ძე სტალინი-ჯუღაშვილი დაიბადა 1879 წელს გლეხის ოჯახში, ტფილისის მაზრაში. ის ახალგაზ-

დობიდანვე მხურვალე მონაწილეობას იღებდა რევოლუციონურ მოძრაობაში. მალე ის უკვე ხდება ტფილისის ბოლშევიკური ორგანიზაციის ხელმძღვანელი. ბევრჯერ იყო აშხ. სტალინი დატუსაღებული და რამდენჯერმე გადაასახლეს კიდევ ციმბირში, მაგრამ ის იქიდან იზარებოდა და ისევ უბრუნდებოდა რევოლუციონურ მუშაობას. 1913 წ. ის გადაასახლეს სრდილოეთის უინულოვანი ოკეანეს ნაპირებზე,

სადაც იმყოფებოდა 1917 წლამდე, თებერვლის რევოლუციამდე. თებერვლის რევოლუციის შემდეგ აშხ. ლენინთან ერთად მუშაობდა ოქტომბრის რევოლუციის მოსამზადებლად. საბჭოთა ხელისუფლების დამყარების შემდეგ კი ის ხელმძღვანელ მუშაობას აწარმოებს ჰარტიაში და წითელი არმიის ერთ-ერთი ორგანიზატორია. დღეს ის საკავშირო კომპარტიის გენერალური მდივანია.

სარდლოგანა

„ენ-კი, ბენ-კი, სიკ-ლი-სა,
ენ-კი, ბენ-კი-ბა,
გა-უი-და!“

კვლავ დაიწყო ოთარკომ
დათვლა თავიდან.

ორ ბანაკად რომ გაიუკუნ,
მურე კიდევ წილი ჰქვარეს.
სოკი სარდალს ამოუდგა,
სოკი დადგა აქეთ მხარეს.

„ახლა, — ამბობს ოთარკო,
დაამხადეთ თითო გუნდა
და ბეისსნით, ვინც არ იცის,
თამბშობა როგორ უნდა:

სვენ აქ სარდალს ვუდარაჯებთ,
თქვენ მანდვან გუნდებს ესვრით!

და ვცადეთ, მოახვედროთ
 უსათუოდ თავში, გესმით?”

— როგორ არა! ვიცით, ვიცით,
 უნახსებებს ოთარს თებრო,—
 ისე სწორედ დაუჭმისებ,
 რომ შიგ შუბლში მოვახვედრო!

— ნუ ტრბახობ! — ეუბნება
 თავმომწონჯდ მარდი სინო,
 აქ არა ვარ? მე ვცადები
 სარდალს გუნდა ავაცდინო!

და დაიწეეს გუნდის სროლა,
 იცინიან, ხაზხარობენ,
 და თოვლის კაცს დარჩაები
 გუნდას სულ არ აკარებენ.

გაიმარჯვეს დამცველებმა,
 გუნდის მსროლელთ დასცინიან:

„ჩვენ ვაჯობეთ!“ „ჩვენ ვაჯობეთ!,
სროლა კარგად არ იციან!“

მაგრამ თებრომ მათ სისარულს
ბეური ხანი არ აცდლა:
აილა და დიდი გუნდა
სარდალს შუბლში გაუძალა.

ადგილები გადინაცვლეს,
განაგრძობენ ბრძოლას ისევ,
და ბაუშების ყრიაშული
ძოვლ კარემოს ახალიებს!

მარიჯან.

ფერფლავს, თბილა, თვალწარმტაცია თოვლით აჭრელეებული სოფელი. თოვლით დაშმძიმებული ტოტები სეებს ძირს დაუსრიათ.

ზატარა ვანო შინისკენ მიეჩქარება და გაუკვლევ თოვლზე ბილიკებს სტოვებს. აი, კიდევ მიახწია სახლამდე, ქაქანით შეკარდა შიგ და აგუსგუსებულ ბუსარს მიუჯდა.

— სად, ხარ, სად, ამ თოვლში? რა გინდოდა აქამდე გარეთ, რომ დასეველებულხარ! გაინახდე წულები, გაიმბრე!

— ასლავე, დედიკო, ნუ მიჯაჯრდები. მე გარეთ არ ვყოფილ-

პიონერთა კლუბიდან ვანო შინ მიდის.

ვარ, მე ზიონერების კლუბში ვიყავი. ისინი წარმოდგენას სდგამენ, იქ ზატარა ბიჭი დასჭირდათ და მე უნდა მათიამძონ. ჯერ, მართალია, ზიონერი არა ვარ, მაგრამ ოქტომბრელი სომ ვარ?

ამ დროს გარეთ თოვლიამ მოართო ეყუა, აი, დერეფანში ვილაც ფეხებს აბრახუნებს.

— ალბათ, მისაა, — გაიფიქრა ვანომ, კარებისაკენ გაექანა და ოთახში შემოსულ მძას ეკლზე ჩამოეკვია.

ვანოს ქალაქი არ ენახა, საშინლად ნატრობდა ერთხელ მანც თვალი მოეკრა ან მის შესახებ რაიმე ვაგო. მისა კი ეოველთვის უამბობდა მას საინტერესო ამბებს. აი, ასლაც ლოგინში ის არ ასევენებს მისას და სთხოვს რაიმე უამბოს ქალაქის შესახებ.

— ბიჭო, დამაცადე, სვალ გიამბობ.

— არა, არა, ხვალ არ გეცლება: ან შენ წახვალ სადმე, ან შენთან მოვლენ, ახლა მიახმე რაღაც, მაგრამ იცი, რის შესახებ? თოფებსე, ცხენებსე და რაღაც აურზაურებსე.

— კარგი, რასან არ შეშვები, ციამბობ სწორედ შენოდენა ბავშების შესახებ.

— სო, სო, მე ძალიან შეინტერესება, ჩემოდენა ბავშები რას აკეთებენ ტფილისში.

— არა, ტფილისის ბავშების კი არა, უცხო ქვეყნების ბავშების შესახებ. შენ სომ იცი, ჩვენი ბავშები რა კარგ ზირობებში არიან, მათთვის დაარსებულია საბავშვო სახლები, საბავშვო ბაღები, ბავშვთა ბაგები, მაგრამ ეველებან ასე არ არის. არის ისეთი ქვეყნები, სადაც ახლა, ამ უინჯაში, რამდენიმე ათასი ზაწია ბავში ქუხაში ჰქვია. ისინი თოვლის ქვეშ იძინებენ, მათი დედ-მამები ლეკმაზურისათვის მთელ დღეს მსახურობენ, სოგს იმის საშუალებაც არ აქვს, რომ იმსახუროს.

— ნუთუ ასე ღარიბი ქვეყანაა?

— ღარიბი კი არა, ჩვენსე მდიდარი ქვეყანაა, მაგრამ საქმე ისაა, რომ იქ ხალხის ერთ ნაწილს აქვს ეს სიმდიდრე სელში და მშრომელი ხალხი კი გაუვლელია და არავითარი უურაღლება არ ექცევა მათ შვილებს.

— ნუთუ მართლა ვინმე ახლა თოვლში ავდია? ნუთუ მიაკისძე?

ვანოს ერთი შეაჯროვლა და ამ ფიქრებში ჩაეძინა.

ეს რა ამბავია? მთელი ხალხი მინდვრებში გამოსულა, ვინ

— მომევეით, — იძახის ვანო.

თონით, ვინ ბანით, თოფით, მაგრამ ეს რა არის, რომ მხოლოდ ბავშვებია, აი, მისაც ამხანაგებით ბავშვთა ლაშქარს წინ მოუძღვის.

— მოძუევით და საჩქაროდ გავუთავისუფლოთ შრომის ქვეყნებში ჩვენი ძმები, — ისმის მისი წკრილა სმა.

ვანო უკან არვის არ რჩება, ის ამაუობს ძმით, თავისი თავით და ვაკეცურად მიარღვევს თოფს.

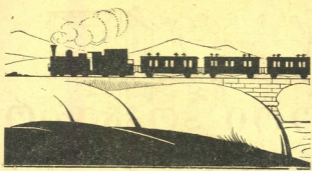
ამას სედავს ვანო, ბურუსი უკვე გაიფანტა, გამოიწდა დიდრანი სახლები, უსარმაზარი ქუჩები, უამრავი ავტომობილი. ისინი ნათლად სედავენ ბავშვებს, რომლებიც შევლას ითხოვენ, ვანო თავისი ჯარით იერიშზე გადადის. — მოძუევით, — უვირის ვანო, — ბავშვები შევლას ითხოვლობენ.

— ბიჭო, ადექ, რა დაკუმართა, რომ ფეხს ხან აღმა იქნევ, ხან დაღმა... თფლმიაც კი გაწუწულხარ. რამდენი ხანია თავზე თოფს გავრი, — დამხასის მინარე ვანოს მისი ამხანაგი სოსო.

ცოტა ხნის შემდეგ გაკვირვებული ვანო დედას და მისას უამბობდა თავის სიზმარს.

კ. კალანდაძე.

ქალაქი და სოფელი

— ბუჭ, ბუჭ, ბუჭ, ბუჭ, ღუ, ღუ, ღუ ღუ!..
კრკეინავს, ქმინავს ორთქლმაჟადი,
სოფლებისკენ მისრიაღებს
ელვასავით ბობრლებმაღი.
— ბუჭ, ბუჭ, ბუჭ, ბუჭ, დინ-დარი-დან,
ჭაუ, ხალხო, მოიღსინეთ;
დიდ ქალაქთა ქარსნებინდან
ბეჭრი ძღვენი მოგიბრინეთ:
აი ფარცნი და სალექნი,
ეს სახსისი, ეს ტრაქტორი,
ახალ წესით აბუძავეთ
ბაღ-კენახი და მინდორი.
სა, სა, სა, სა, სა, სა, სა, სა,
ისარეთ და იეიყინეთ,
და თქვენ კიდევ ბუშებისთვის
ბური უხვად მოამიბრინეთ.

დ. თურდოსპირელი.

ორი მონადირე

— გივი, გივიკო! აქ მოდი, ნახე, რა არის ეს, — დაიძახა შალიკომ, როცა მიუახლოვდა დიდ ავტომობილს, რომელითაც მათ დათოს ნივთები გადაჰქონდა სოლოქე და ასლავა აქ იდგა, რადგანაც, ბინის უქონლობის გამო, კარაიცი საცხოვრებელ ბინად გადააქციეს.

გივიკო და შალიკო განუურელი მეგობრები იყვნენ და სულ ერთად თამაშობდნენ.

— მართლაც რა არის ეს, როგორ ბნელა და რაღაცა სუნაცა! — სთქვა გივიმ, როდესაც შევიდა შივ.

— ჩვენ უოველთვის აქ ვითამაშოთ სოლოქე, — უთხრა შალიკომ, — მოიტანე უუთი, აქ ვიცხოვროთ.

— მე თოფებსაც მოვიტან და ჩვენ აქ ვინადიროთ, — უთხრა გივიმ და ჩამოჰკიდა თოკი კაუჭსე, — ეს იქნება ქაძხადი.

შატარა მეგობრებს ასრდაც არ მოსულათ, რომ დიდ ქალაქში ვინმე მაინდომებდა ბინიდან გადასვლას და დასჭირდებოდა ავტომობილი, რადგანაც ეს იყო ნივთების გადასატანი ავტომობილი.

ბავშვებს ეგონათ, რომ ისინი მართლა ტყეში ცხოვრობდნენ, დიდიან საღამომდე თამაშობდნენ, ბრუნდებოდნენ მხოლოდ საღამოს, როდესაც ბრუნდებოდნენ მათი მამებიც, რომელნიც ერთად მუშაობდნენ ქარხანაში.

ერთხელ გივი დამე შალიკოსთან დარჩა, რადგანაც მათ გადასწვიტეს ამდგარიყვნენ დილით ადრე და წახულიყვნენ სანადი-

როდ. ვერ არც კი იყო კარგად გათენებული, როდესაც შალიკო და გივიკო ადგნენ, წავიდნენ და შეძურნეს თავის სურვლებში.

ორივეს სმინლად უმინებოდა, რადგანაც ღამე დიდხანს საუბრობდნენ და ვერ გამოიძინეს.

სმაურობამ გამოაღვიძა გივი, წამოსტა და დაუწყო ღვიძება შალიკოს.

— შალიკო! ჩვენ სადღაც მივდივართ!

შალიკო წამოსტა ფეხსე, მოჭკიდა სელი ქაძანდს და გადმოუშვა ფანჯარაში.

— ჩვენი სურული მირბის, მირბის ტუქში, — სთქვა შალიკომ.

ზატანა გივიკოს შეკმინდა და დაიწყო ტირილი.

— შე არ მინდა ტუქში.

შალიკომ მიუაღიერნა.

— არც შე მინდა, გივიკო, მაგრამ შენ ნუ ეკმინია, შე ვიცო ქაძანდის სწოლა ისე, რომ შენ ჩემთან არ დაიდუქები.

ისინი სულ მიდიოდნენ და მიდიოდნენ, აღარ ჩერდებოდნენ. მათ კონათ, რომ იუვენენ შოკსაურობაში რამოდენიმე დღე, ნამდვილად კი იუვენენ შოლოდ რამოდენიმე საათი.

ბოლოს, როგორც იყო, სურული გაჩერდა. კარი გაიღო და მათ მოესმათ მია დათოს სმა.

შალიკომ ქაძანდი ჩამოაცვა თავზე.

— მოიუვათ აქეთ, — ეუბნება მია დათო.

— ჩასვით, ხდელი მაგასაც ეყოფა.

— დახე, დახე, როგორ გამსიარულდა! როდესაც გადმოგვცეს, ხორცს არც კი ეკარებოდა, ახლა კი რა ჭამის მადანსა.

აიუვანეს და ჩასვეს ავტომობილში უძველესი დათვი.

ბავშვები ძლიერ შეშინდნენ, კვიკომ ღრიალი მორთო, მალიკომ მოჰკიდა ხელი ქაშანდს და ჩამოაცვა დათვს ეელსე, თუშცა თვითონაც ტიროდა.

მია დათოს მოესმა ბავშვების ტირილი, ასტა ავტომობილში და გადმოიუვანა ბავშვები.

მია დათოს და მის ამხანაგს, რომელიც მსეცების მოძველები იყო, სიცილადაც არ ეყოთ, როდესაც გაიგეს მალიკოსაგან სურელის ამბავი.

ეს მეორე კაცი იყო მსეცების მოძველები, რომელსაც გამოჰქავდა ავადმყოფი მსეცები სამსეცედან და სწამლობდა. მან წაიუვანა ბავშვები თავის სახლში, სადაც დათვის გარდა მან ჰქავდა ჭირაფი, მაიმუნი და სხვა მსეცებიც. ბავშვები კმაყოფილი დაწნენ თავისი მოკვარობით და სთხოვეს მსეცების მოძველებს, ნება მიეცა მათთვის სპირად მისულიყვნენ სოლმე მასთან.

6. უთურგაური.

ოქტოგონის სიმღერა

სიტყა ქობულაძის

მუს. შ. თაყაიშვილისა

მუს. შ. თაყაიშვილისა

1 ვა ნორეუჩიან ძე - ღოღა და ვა - ღოღა და

1 ვი - ზრდებით ვი - შლობით მოვიყაროთ გლე

2 ია არ ე - ქუ - ბა ა ფილი ჩა -

დაე, 3 - ხალხს 1 ვე - ლე - ბით ქვე - ყა - ნას და - ჩაგროულსა

2 ვინა 1 ვა არ ე - ქუ - ბა ა - ფილი ბო

მლაღ ა ვა - გებო ქვე - ყა - ნას ა - ვა - გებო ა - ხლაღ! ბას!

ვიზრდებით, ვიძლებით,
 მოუდივართ ტალღად,
 ვანგრეუთ ჩვენ შველსა და
 ვაძენებთ ახალს.
 ვედებით ქვეყანას
 დაჩაგროულს წამლად,

ავაგებთ ქვეყანას,
 ავაგებთ ახლად!
 იქ არ ექნება
 ადგილი ჩაგურას,
 იქ არ ექნება
 ადგილი მტრობას!

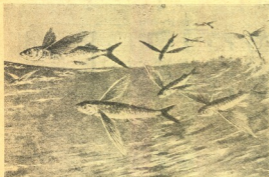
ნიკოზ თევზები მოიყვანა.

სკოლაში ერთი ყრიაბული ჰქონდათ ბავშვებს. ნიკოს ჩაის ჭიქით მოეყვანა რამდენიმე ზატარა ცოცხალი თევზი. ბავშვები მას გარს ეხვეოდნენ და ეველა ცდილობდა კარგად დაენახა ისინი. ძაღვ მათ მიუახლოვდა მასწავლებელი და იკითხა:

— რა იყო, ბავშვებო, რა ამბავია?

— მასწავლებელო, ნიკომ თევზები მოიყვანა!

ნიკო მიუახლოვდა მასწავლებელს და გადასცა თევზებიანი ჭიქა.

მფრინავი თევზები—მერცხალები.

— ეს თევზები მამ დაბიჭირა და აქ წამოვიყვანე, ხეხვს აქვარიოში ჩავსვით.

სკოლაში ბავშვებს ჰქონდათ მინის ოთხკედლიანი უუთი, მიკწვალი ესხა და მას ერქვა აქვარიოში. მასწავლებელმა ჩაუშვა მიკ ზატარა თევზები,

რომლებმაც მხიარულად დაიწვეს მიკ სრიალი. კახარებული ბავშვები გულმოდგინედ ადევნებდნენ მათ თვალს.

— მასწავლებელო, დიდი ვაინრდებიან ეს თევზები?

— რატომ არა, სოკი თევზი ისე დიდია, რომ რამოდენიმე ას ფუტს იწონის, სოკს ადამიანის შუკმაც კი შეუძლია. თევზი ადამიანისათვის ძალიან სასარგებლოა: ის ქვირილის გვამღვეს, საიდნაც ხისილალას აკეთებენ, თევზის სისუქეს ბავშვებსა და ავადყოფებს ასძევენ და ძალიანაც უხდებათ. საერთოდ თევზები წყალში დაცურავენ, მაგრამ ისეთებიც არიან, რომელნიც სმელეთსეც კარგად გრძნობენ თავს. არის ერთი ქვეყანა, რომელსაც აფრიკა ჰქვია. იქაურ მდინარე-

ებში არის ჰატარა თევზი ბომი, რომელიც ნაზირას გორავს ლაშში და მსესე თმება, სოკჯერ კი სესეც აღის და ტოტებზე გაწეება. ეს თევზები ორი მეტრის სიმაღლიდანაც კი გადასტეებიან წყალში და დაეძალებიან მტერს, მაგრამ თუ წყალში გამოუდგება მათ რომელიმე თევზი, ისინი ჰაერში ამოსტეებიან და ასე დაეძალებიან. ბომი სშირად დარბის კიდევ: შედგება კუდზე და წინა „სელებზე“ — აბა დააკვირდით მერე სურათს, რომელსაც მე მოგცემთ, თუ ხელს არ ჰგავს — და მისტის სკუპ-სკუპით. არის აგრეთვე მფრინავი თევზები. სოკ მათგანს ჰქვია მერცხალა, სოკს — ევიჩილა. მერცხალები კარგა მოსრდილი არიან — დაახლოებით 1/2 მეტრი. ისინი გუნდად აფრინდებიან სოღმე სღვიდან და შეუძლიათ ნ

ბომები ხის ტოტებზე.

მეტრზე აფრინდენ ჰაერში, შემდეგ კი, თუ სურთ, 200 მეტრსაც გადაიფრენენ და

მფრინავი თევზი — ევიჩილა.

მერე ისევ დაეშვებიან წყალზე; შემხეულა მენიერების მიერ, რომ ეს მერცხალები ნადრობენ ჰაერში და იტყვენ სსუადასსუა მწერებს. სღვის ფრინველები ემტერებიან მათ და დასდევენ დასაჭერად, მაგრამ მერცხალები ოსტატურად გადა-

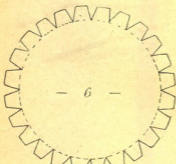
ირნენენ სოღმე თავს. კიდევ არის მორე მფრინავი თევზიც — ევიჩილა. მისი თავი მართლა წააკავს ევიჩილის თავს და ისიც დაფრინავს ჰაერში ტალღებიდან ნ მეტრის სიმაღლეზე. მას ფრთებზე ცისფერი სოღები აქვს გვერდები — ვერცხლისფერი, სურჯი ეავისფერი და გული კი ძალიან ღია ვარდის ფერი. ის მეტად ლაშში თევზია.

— აი, ასლა კი მოგცემთ ბომის, მფრინავი მერცხალების და ევიჩილის სურათებს. და მასწავლებულმა გადასცა ბავშვებს სურათები.

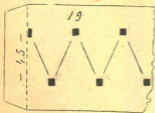
გაკვეთილი დოლი.

დოლის გასაკეთებლად საჭიროა: მუყაო (კარდონი), სქელი ქაღალდი, სანტიმეტრი, სახაზავი, წებო და მაგრატელი. დახატვის და გამოჭრის დროს მთელი თქვენი ყურადღება იმას უნდა მიაქციოთ, რომ სწორედ იყოს გაზომილ-შემოხაზული და გამოჭრილი და ციფრებით უნდა იყოს აღნიშნული სიგრძე-სიგანე, თორემ ისეთი ლამაზი დოლი არ გამოვივით, როგორც ნაჩვენებია სურათზე. თავდაპირველად ეს სამი სურათი უნდა დამზადდეს — დაიხაზოს, გამოიჭრას, დაიხატოს. შეიძლება დახატვის ნაცვლად ფერად-ფერადი ქაღალდებით შეხამდეს. ეს სამი სურათი სქელი ქაღალდიდან უნდა იყოს გამოჭრილი (თუ გინდათ, რომ დოლი უფრო მოზრდილი იყოს, მაშინ ზომებს, ე. ი. ციფრებს, გააორკეცებთ). შემდეგ უნდა აიღოთ მუყაო და გამოსჭრათ მეორე სურათის სიგრძე და სიგანე და მოარგვალათ რკალივით და პირები დაუწებოთ. შემდეგ უნდა აიღოთ პირველი სურათი და რკალის თავსა და ბოლოს გადა-

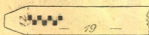
აკრათ სიფთხილით, გადაკეცოთ რკალზე კუწუბები. ამას რომ მორჩებით, უნდა აიღოთ მეორე სურათი და რკალს შემოაკრათ, შემდეგ უნდა გამოჭრათ მესამე სურათისნაირი მუყაო და შემოაკრათ რკალს თავსა და ბოლოს ისე, რომ ნახევარი არშიის სიგანე გამოწეული უნდა იყოს, როგორც სურათზეა ნაჩვენები, შემდეგ შემოაკრავთ თავსა და ბოლოს ქაღალდიდან დამზადებულ არშიას და იმ გამოწეულ მუყაოს გამოაკრავთ. კარგია, თუ ფერადი ქაღალდისგან გამოსჭრით და გამოაკრავთ.

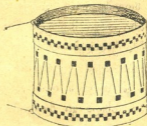
სურ. 1.

სურ. 2.

სურ. 3.

სურ. 4.

ხელოვნების მემკვიდრე

ოქტომბრულთა მუშაობა.
ტფილისის მე-25 კოლექტივის

ჩვენი ოქტომბრულთა ჯგუფი არსებობს მის შემდეგ, რაც რკ. გზ. ინტერნატში მე-25 კოლექტივი დაარსდა. ჩვენს ჯგუფში შედის 25 ოქტომბრული, მათში 2 არის ქალი, 23 კი ვაჟია. ეს ჯგუფი დაყოფილია 5 რგოლად. ოქტომბრულთა რგოლებს ხელმძღვანელობენ აქტიური პიონერები. ორ კვირაში ერთხელ ვიწვევთ საბჭოსა და გაერთიანებულ კრებებს. ყოველ ხუთშაბათობით ჯგუფში კოლექტივის ხელმძღვანელობით მიმდინარეობს რგოლების მეცადინეობა. ჯგუფს კავშირი აქვს გაბმული მე-7 საბავშვო სახლთან. გვაქვს დათმობილი პიონერებისაგან კუთხე, სადაც იკვრება ჩვენი ორკვირეული კედლის გაზეთი. „პიონერების მომავალი ყვავილების“ სახელწოდებით. ოქტომბრულთა მუშაობა ინტერნატში სწორედ მიმდინარეობს.

ვლ. ი. გომარელი.

ტყავის ქარხანა

ორიალებს, გრიალებს
ტყავების ქარხანა,
ტრიალებს, შრიალებს
დინამო-მანქანა.
ლობა და კეთდება
სხვადასხვა ტყავები:
წითელი, ყვითელი,
ნაცრისფერი-შავები.

ბორკილი

თებერვლის ბოლოს
ქალაქ მოსკოვში
მშრომელი ხალხი მდგრად აჯანყდა,
მძიმე ბორკილი სულ შესახუთი
მან სამუდამოდ გააპარტახა.
მე-11 ჯგუფის მოწ. (8 წ.) ვ. ჯორჯიკია

ა. ძიძიგური.

ოქტომბრელები.

ზამთარის

ტრამ-ტა-ტა-ტა! ტრამ-ტა-ტა-ტა!
ერთი! ორი! სამი...
ვიმ! რა სასაღისო არის
გულისთვის ეს წაში!

ადე, გიგო, რას უყურებ,
წამოვავლოთ ცივას ხელი.
თეთრ საბანში გახევეულა
არემარე, მთა და ველი.

თეთრ ხაღათზე წითელ ღუნტით,
მხიარული სახით
ოქტომბრელთა წუება მოდის
წითელ ბაიზალით.

ზამთარს აღარ შევეუშინდეთ,
თუმც სიცივე მაგარია,
ჩქარა ადე! ვითამაშოთ!
თოვლიც, ხედავ, მაღალია!..

ბარბანნი ჭქუსს, კრიაღებს,
ისმის, სჭექს ბრძანება,
და კვლავ მოდის, მოდის აქეთ
ოქტომბრელთა წუება.

ვითამაშოთ, ვითამაშოთ,
ჩვენ ზამთარი გვიხარია.
მთელ სოფელში პაწიები,
თამაშობენ რა ხანია!

კუკუ მარტოშვილი (8 წ.).

აშოტ იაცმანოვი.

გ ა ს ა რ თ ო ბ ი

ვინ უფრო აღაე მოვა

ბავშვები იყოფიან ორ ბანაკად. ბავშვების რიცხვი შეიძლება იყოს 12—21; ეს იმაზეა დამოკიდებული, თუ სადსწარმოებს თამაში. ორივე ბანაკში ბავშვების რიცხვი თანაბარია. ამ ორ ბანაკს ჰყავს ამორჩეული ორი ბავში—ერთი საყარაულოთვის, მეორე—წესრიგის დასაცავად. პირველი ბანაკი მეორე ბანაკიდან ათ ნაბიჯზეა დაშორებული. ორივეს აქვს თავისი მიჯნა, ორივე ბანაკიდან ოც ნაბიჯზე დგას ბავში წითელი ბაირალით ხელში. ბავშიდან წინ გადადგმულია ერთი ნაბიჯი და აქვს ხუთი ნაბიჯით წინ გავლებული წრე. პირველ ბანაკს ეკუთვნის ბავში ბაირალით. მეორე ბანაკი უნდა ეცადოს იხელთოს დრო, რომ მოულოდნელად დაესხას თავს და ჩაიგდოს ხელში ტყვედ პირველი ბანაკის ბავში ბაირალით. პირველი ბანაკი ყოველთვის ფხიზლად უნდა იყოს, რომ როდესაც დააპირებს მეორე ბანაკი თავდასხმას, დაასწროს გაქცევა და ჩამწყრივდეს წრეზე. მაშინ მეორე ბანაკს არ აქვს დატყვევების ნება, მხოლოდ პირველი ბანაკის ყველა წევრმა უნდა მიასწროს წრეში ჩადგომა, თორემ შეიძლება მეორე ბანაკის ყველა წევრი მივიდეს ბაირალთან და მაშინ პირველი ბანაკი წააგებს.

თუ ვინცობაა მეორე ბანაკი სამჯერ დაესხა წითელ ბაირალს და ვერ აიღო, მაშინ ამ ბანაკს თამაში წაგებული აქვს და წესრიგის დამცველი მათ დააჯარიმებს.

გ ა მ ო ჭ ა ნ ა ბ ი

I

მე მაქვს სამი წუმწუმა, მას რომ მივუმატო ორი წუმწუმა, მივიღებ რვას.

აბა სცადეთ.

II

რომელ ქალაქში არ ცხოვრობს ხალხი?

III

გამოიცანით, რომელი ასოთი იწყება წერილი.

— 1928 წ. —

გ ა მ ო ღ ი ს

საუბნწვილო დასურათებული ჟურნალები:

მცირეწლოვ. „ოქტომბრელი“ უბეჭდ-
თვიური I წ.

მოზრდილ. „პიონერი“ ორკვი-
რეული III წ.

ხელმოწერა მიიღება წლით და ნახევარი წლით.

გადაგზავნით { „ოქტომბრელი“ — ერთი წლით—3 მ. 50 კ.
ნახევარი წლით—2 მ.
„პიონერი“ — ერთი წლით—5 მ.
ნახევარი წლით—3 მ.

ცალკე ნომერი { „ოქტომბრელი“ — 35 კაპ.
„პიონერი“ — 25 კაპ.

მისამართი: ტფილისი, რუსთაველის გამზირი, № 22, სახელგამი (მეორე სართული). „ოქტომბრელის“ და „პიონერის“ რედაქცია.

რედაქტორი—სარედაქციო კოლეგია.
გამომცემელი—სახელგამი.

